

Néhány évvel ezelőtt, amikor a kurta szoknya járta, a divatos nőknek még a térdük is ki-kivillant a szoknyából. Ha hosszú szoknyás nőt láttunk az utcán, bizonyosak lehettünk afelől, hogy szegény asszony, akinek nem telik új ruhára.

Ma a hosszú szoknya a divat.

Ha rövid szoknyás nőt látunk, akinek olykor a térde is ki-kivillan, biztosak lehetünk, hogy szegény asszony, akinek nem telik új ruhára.

A szegény asszonyok tisztos távolból követik a divatot. Sohasem érik utol.

•

Mostanában nehéz árut eladni. Akadnak egyesek, akik furfangos módon igyekeznek szabadulni portékáiktól.

Sorra járnak a lakásokat, tört magyarsággal a nagyságos asszonyt keresik, akinek elhozták a Párizsból rendelt szövetet.

Miután kiderül, hogy a nagyságos asszony egyáltalán nem rendelt semiféle szövetet Párizsból, sopánkodnak, hogy nyilván rossz címet kaptak, de isten neki, ha őnagysága mindenáron ragaszkodik hozzá, eladják neki a Párizsból hozott szövetet.

Akadnak, akik bedőlnek az efféle fogásnak, s csak a végén tudják meg, hogy silány és drága árut sóztak a nyakukba.

-i.

1932. november 29., kedd, 4. old.

Gyermekek

Atízéves Pista betört fejvel jön haza az iskolából. Homlokán galambtojás nagyságú kék daganat ékeskedik.

– Az Isten szent szerelméért, mi történt veled? – szörnyülködik az édesanyja.

– Nekivágtak a fűtőtestnek – dicsekszik villogó szemmel a kis lurkó.

– Dehát hogy történt? – csapkodja kezeit a még mindig rémült anya.
– Tudod, anyukám – kezdi Pista tárgyilagos, elbeszélő hangon –, én gyanútlanul vártam a Gabi ellentámadását ...

•

Játékosboltban a kereskedő a karácsonyi árut rakosgatja.

Éppen egy remekszép lencsibabát hámoz elő a papírburkolatból, amikor egy ötesztendős kislány – aki eddig látszólagos nyugalommal nézegette a sok-sok gyönyörűséget –, hirtelen fölsír, és eltakarja a szemét.

– No, mi az, mi a baj? – aggodalmaskodnak a hozzátartozói.

– Vigyék innen azt a babát – kesereg a gyermek. – Olyan gyönyörű, hogy nem bírom nézni.

•

A hároméves Jankó nyűgösködik a gyermekszobában.

– Csukják be az ablakot, csukják be az ablakot – nyafogja makacsul.

A felnőttek ügyet sem vetnek rá. Ki-ki végzi a maga dolgát.

A kicsi most megdühösödik. Villámló szemmel, szétterpesztett lábbal megáll a szoba közepén.

– Nem akarják becsukni az ablakot? – kiáltja. – Hát jó. Nem bánom. Majd ha engem is elrabolnak, mint a Lindbergh-gyereket.

•

Az asztalosműhely előtt a tizenkét éves inasfiú gyermekkocsit tologat. Kicsi az inaska, alig látszik többnek nyolcévesnél. Még ő maga is gondoskodásra szorul.

Ahogy apai aggodalommal most a gyerekkocsi fölé hajol, olyan meghatóan mulatságos, hogy föl kacagunk, s könnyet morzsolunk szét a szemünkben.

Ezt gondoljuk:

– Milyen nagyosak tudnak lenni a kicsik.

A kis inas csodálkozva pillant ránk: Ezt gondolja:

– Milyen gyerekesek tudnak lenni a nagyok.

-i.

1932. december 6., kedd, 6. old.